

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจะสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2530 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ซึ่งสมัครใจเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 32 คน เป็นนักเรียนชาย 9 คน นักเรียนหญิง 23 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการสอนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชุด ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกกิจกรรม และ แบบทดสอบท้ายกิจกรรมทั้ง 5 ประเภท และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งประเภทการเขียนออกเป็น 5 ประเภทคือ การเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง การเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ การเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ และการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ แผนการสอนเสริมและแบบทดสอบทั้งหมดนี้ได้ผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และ มีการทดลองใช้แบบทดสอบมาแล้ว ปรากฏว่าแผนการสอนเสริมและแบบทดสอบทุกฉบับมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเข้ารับการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ แล้วจึงดำเนินการทดลองสอนตามแผนการสอนเสริมที่สร้างขึ้น โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียนสัปดาห์ละ 3 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมงรวมเวลาทดลองสอนทั้งหมด 16 ชั่วโมง หลังจากฝึกกิจกรรมแต่ละประเภทแล้ว ให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบท้ายกิจกรรมแต่ละประเภทจนครบทั้ง 5 ประเภท เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองสอนให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหลังการฝึกกิจกรรมอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการวัดความก้าวหน้าทางการเรียน จากนั้นจึงให้ตัวอย่างประชากรแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการตอบแบบสอบถามแบบปลายเปิดและแบบปลายปิด ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น จำนวนครั้งที่นักเรียนมาเรียน จำนวนครั้งที่นักเรียนส่งงาน และผลงานของนักเรียน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X})

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเข้ารับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและหลังการเข้ารับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

5. การปรับปรุงกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการทดลองสอนโดยใช้แผนการสอนกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียน รวมทั้งการศึกษาข้อมูลที่เก็บรวบรวมเพิ่มเติมในด้านความสนใจ ความตั้งใจเรียน ความกระตือรือร้นในการเขียน ผลงานของนักเรียนตลอดจนปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมาปรับปรุงแผนการสอนเสริม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งในด้านการจัดกิจกรรมและการประเมินผลดังต่อไปนี้

1. การเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ เพิ่มคำศัพท์ในด้านเนื้อหาเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น
2. การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง เพิ่มเติมคำศัพท์ แก้อธิบายส่วนบางคำเพื่อให้ความชัดเจนซึ่งจะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น และ นักเรียนจะได้มีความกระตือรือร้นอยากที่จะทำ
3. การเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ แก้อธิบายคำสั่งในแผนการสอน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ให้ความชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะเวลานักเรียนเขียนรายงาน นักเรียนขาดข้อความที่สำคัญในบางเรื่อง จึงทำให้เรื่องที่เขียนไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร
4. การเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ปรับข้อความในแผนการสอน และแก้อธิบายคำสั่งในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนทุกประเภทให้ความชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะจากการทำแบบทดสอบพบว่านักเรียนเขียนคำตอบไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยต้องการ

รายละเอียดของการปรับปรุงกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ๓ ในบทที่ 4 หน้า 71 - 72 แผนการสอนเสริม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้ว ๓ ในภาคผนวก ก. และ ง. หน้า 103 - 198

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 74.03
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษหลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 77.72
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษประเภท การเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง การเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ และการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ หลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะดังกล่าวสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษประเภท การเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและหลังการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะดังกล่าวไม่แตกต่างกัน
5. ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการตอบแบบสอบถาม สรุปผลได้ว่า นักเรียนมีความสนุกสนานและพอใจในการเข้ารับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า กิจกรรมที่ได้รับมีประโยชน์ทำให้ตนได้รับความรู้มากขึ้น อยากให้มีการจัดกิจกรรมเช่นนี้ต่อไปในวิชาภาษาอังกฤษและในวิชาอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้นักเรียนยังพอใจกับการเรียนแบบมีกิจกรรม และมีความเห็นว่ากิจกรรมเสริมทักษะนี้ทำให้ตนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน เพราะมีความคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ไม่ยากเท่าใดนัก กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือ การเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ เพราะ เป็นการเขียนเป็นคำหรือวลีจึงเขียนได้ไม่ยากนักและเขียนได้ง่ายกว่าการเขียนแบบอื่น ส่วนกิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบมากที่สุดคือ การเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ เพราะจะต้องเขียนเป็นประโยคยาวและต้องอาศัยความชำนาญในการใช้คำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่าง ๆ กิจกรรมที่นักเรียนคิดว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุดคือ การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน มีค่าเท่ากับ 77.72 ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นตัวอย่างประชากรให้ความเอาใจใส่ต่อการเรียนในระดับปานกลาง โดยสังเกตได้จากผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และการเข้าชั้นเรียน ซึ่งมีการขาดเรียนบ้างแต่ไม่มากนัก นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่ยังให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศของการจัดชั้นเรียนว่า อากาศภายในห้องร้อน โต๊ะที่ใช้มีขนาดเล็ก และมีเสียงรบกวนจากภายนอก ทั้งนี้เพราะเป็นช่วงเวลาหลังเลิกเรียนจึงมีเสียงนักเรียนเล่นที่สนาม และในบางวันทางโรงเรียนได้จัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น แข่งขันกีฬาของระดับชั้นต่าง ๆ หรือแข่งขันตอบปัญหา ดังนั้นสมาธิในการเรียนของนักเรียนจึงมีน้อย ประกอบกับนักเรียนรู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการเรียนมาทั้งวัน ดังนั้นนักเรียนจึงให้ความสนใจไม่ได้มากเท่าที่ควร นอกจากนี้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีกิจกรรมอื่น ๆ ต้องทำอีกมากมาย เช่น เข้าค่ายลูกเสือ-เนตรนารี สำหรับหัวหน้าและรองหัวหน้าหมู่ เข้าร่วมกิจกรรมรับเหรียญเชิดชูเกียรติ และทำกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ อีกเป็นต้น จากปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ผู้วิจัยได้พยายามแก้ปัญหาด้วยการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ผู้วิจัยรู้ว่านักเรียนในวันนั้นชอบทำอะไรที่สนุก ๆ จึงได้จัดทำตารางรูปดาวขึ้นเพื่อให้นักเรียนใช้พิมพ์ลงในบัตรเข้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนที่เข้าเรียนตรงเวลาและเข้าเรียนทุกครั้งมีสิทธิ์พิมพ์ดาวลงในบัตรเข้าชั้นเรียนของตนได้ วิธีนี้ช่วยเร้าความสนใจและสร้างความกระตือรือร้นในการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นักเรียนจะพยายามมาให้ทันเวลาเรียน และขาดเรียนน้อยลง นอกจากนี้ในขณะที่ทำกิจกรรมผู้วิจัยจะนำเกมคุ่มขึ้นมาใช้ประกอบการตอบคำถามต่าง ๆ ในขณะที่เรียนจึงทำให้นักเรียนแต่ละคนขวนขวายที่จะตอบคำถามมากขึ้น ลืมความเบื่อและความเหน็ดเหนื่อยจากการเรียนในชั้นเรียนปกติ และยังคงผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียนของนักเรียนด้วย ผู้วิจัยทำแบบฝึกหัดด้วยการวาดภาพการ์ตูนต่าง ๆ ประกอบ จึงทำให้แบบฝึกหัดดูน่าสนใจ ชวนให้อยากทำ เมื่อทำเสร็จสามารถระบายสีภาพการ์ตูนเหล่านั้นได้ จากการสังเกตพฤติกรรมพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำแบบฝึกหัดมากขึ้นและชอบการระบายสี เพราะนักเรียนจะอยู่ระบายสีต่อให้เสร็จถึงแม้ว่าจะหมดเวลาเรียนแล้วก็ตาม ซึ่งวิธีการนี้ทำให้นักเรียนเพลิดเพลินกับการเรียนและไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้แก้ไขปัญหาเรื่องความสนใจของนักเรียนด้วยวิธีการดังกล่าวมาแล้วจึงทำให้นักเรียนให้ความสนใจเอาใจใส่ต่อกิจกรรมการเรียนในระยะหลัง ๆ คิขึ้นเป็นลำดับ และมีจำนวนนักเรียนขาดเรียน

ลดลงหรือไม่ขาดเรียนเลย

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการฝึกกิจกรรม และหลังการฝึกกิจกรรม ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากได้รับกิจกรรมประเภทการเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ การเขียนบันทึกประจำวันของตนเอง การเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ และการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ สูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากได้รับการฝึกกิจกรรมสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เคลลี (Kelly 1984 : 80-94) ที่พบว่า การใช้กิจกรรมในการสอนเขียนจะทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเขียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีธรรมดา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ริเวอร์ส (Rivers) 1982 : 29-33) ที่ว่า การใช้กิจกรรมในการเรียนการสอนจะช่วยให้ชั้นเรียนมีลักษณะไม่หยุดนิ่ง (Dynamic) และมีแรงจูงใจในการเรียน สิ่งที่มีักจะถูกมองข้ามไปก็คือ การเรียนรู้ที่แท้จริงนั้นจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งช่วยให้มีโอกาสนำสิ่งที่ได้ฝึกฝนมาภายในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ฉะนั้นจึงควรจัดชั้นเรียนให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมให้มากที่สุด ในการฝึกเขียนนี้ผู้วิจัยได้จัดให้นักเรียนได้ฝึกเขียนเป็นกลุ่ม ๆ ละประมาณ 5-6 คนก่อนทุกครั้งทั้งนี้เพื่เน้นการระดมความคิดของสมาชิกในกลุ่มและเป็นการเพิ่มความเข้าใจและความถูกต้องในการเขียนของนักเรียนก่อนการลงมือเขียนด้วยตนเอง ช่วยให้นักเรียนได้มีพัฒนาการด้านทักษะการเขียนเพิ่มขึ้น จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำงานกลุ่มพบว่า นักเรียนจะมีการซักถาม หรือถกเถียงกันในเรื่องคำศัพท์และการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งเป็นการช่วยให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน และเกิดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี บรรยากาศในการทำงานดูเป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียดจนเกินไป ดังนั้นในการฝึกเขียนเป็นกลุ่มก่อนการให้นักเรียนลงมือเขียนเป็นรายบุคคลนี้ เป็นการช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ ความสามารถ ความแม่นยำ และความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สีนินาด สัตยมาศ (2528 : 61) ที่พบว่า นักเรียนมีความพอใจกับการเรียนทักษะการเขียนแบบเป็นกลุ่ม แม้ว่านักเรียนจะไม่ชอบทักษะการเขียน แต่เมื่อได้ฝึกทักษะเขียนโดยวิธีเรียนเป็นกลุ่ม นักเรียนพอใจ และสามารถเรียนได้ดีขึ้น เพราะทุกคนมีโอกาสพูด มีโอกาส

แสดงความคิดเห็น มีความมั่นใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเขียน มีความสนใจในการเขียนสูงขึ้น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ พาปาเลีย (Papalia 1976 : 29) ที่ได้กล่าวถึงข้อดีของการทำงานเป็นกลุ่มย่อยไว้ว่า จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน การสอนมากขึ้นฝึกให้นักเรียนได้รับฟังความคิดใหม่ ๆ ตลอดทั้งสถานการณ์ที่ขัดแย้ง นอกจากนี้ยังช่วยให้มีปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างครูและนักเรียน ที่สำคัญคือช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมในด้านจำนวนครั้งในการเข้าเรียน จำนวนครั้งในการส่งงาน และ ความกระตือรือร้นในการเรียน พบว่า การฝึกเขียนประเภท การเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ มีนักเรียนขาด 1 คน ซึ่งสาเหตุการขาดเรียนคือป่วย จึงไม่สามารถมาโรงเรียนได้ ส่วนการเขียนประเภทการเขียนบันทึกประจำวันนักเรียนมีความกระตือรือร้นสูงมากเพราะนักเรียนไม่ขาดเรียนเลย ขณะทำกิจกรรมการเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ และการเขียนบันทึกประจำวันของตนเองนั้น ผู้วิจัยจัดให้มีการแข่งขันกันโดยใช้เกมคุ่มขึ้น ประกอบการสอนจึงทำให้นักเรียนสนุกสนานและเพลิดเพลินในการทำกิจกรรม ทั้งนี้เพราะ ในการฝึกกิจกรรมผู้วิจัยให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมและแข่งขันกันเป็นกลุ่ม ด้านหลังของแผ่นเกมคุ่มขึ้นจะเป็นคะแนน นักเรียนที่ทำถูกต้องกาของห้องจะมีสิทธิได้แผ่นเกมนี้ ดังนั้นคะแนนจากแผ่นเกมนี้ จะช่วยให้นักเรียนสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น เพราะนักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถเก็บสะสมคะแนนได้ กลุ่มใดสามารถเก็บสะสมคะแนนได้มากที่สุดกลุ่มนั้นคือผู้ชนะ นอกจากนี้แผ่นเกมยังสามารถใช้ควบคุมความประพฤติของนักเรียนได้โดยนักเรียนกลุ่มใดทำผิดกฎของห้องก็จะหักคะแนนไปจากคะแนนสะสมของกลุ่ม (ดูตัวอย่างเกมคุ่มขึ้นใน ภาคผนวกหน้า 221) สำหรับการเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์นั้น มีนักเรียนขาดเรียน 2-3 คน ขณะเรียนนักเรียนจะต้องลุกจากที่นั่งเพื่อไปสัมภาษณ์เพื่อน ดังนั้นสภาพภายในห้องจึงมีการเคลื่อนไหวมีชีวิตชีวา สำหรับการเขียนในชั้นสุดท้ายคือ การเขียนเรียงความแบบชี้แนะ มีจำนวนนักเรียนขาดเรียนถึง 5 คน ทั้งนี้เพราะเป็นช่วงที่ใกล้สอบประจำภาค ดังนั้นนักเรียนจึงต้องทำกิจกรรมอื่น ๆ เช่น วาดภาพ ซ้อมดนตรี หรือทำรายงานวิชาอื่น ๆ ให้เสร็จสมบูรณ์ก่อนสอบประจำภาคเป็นต้น อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่านักเรียนจะขาดเรียนมาก แต่บรรยากาศในการเรียนยังคงสนุกสนานเพราะเป็นการเขียนเรื่องราวต่าง ๆ จากภาพถ่ายที่นักเรียนนำมาจากบ้าน เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนเอง นักเรียนจึงสนุกสนานกับการที่ได้นำภาพของตนมาให้เพื่อนดู หรือได้ซักถามเกี่ยวกับภาพที่เพื่อนนำมา สำหรับปัญหาในเรื่องการขาดเรียนนั้น ผู้วิจัยแก้ปัญหาโดยการสอนชดเชยในวันอื่น ถึงแม้

ว่าจะต้องใช้ความพยายามและใช้เวลาในการตามตัวนักเรียนมาเรียน แต่ก็สามารถสอนได้ครบตามที่กำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนหลังการฝึกกิจกรรมสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

3. ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษประเภท การเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ก่อนการฝึกกิจกรรมและหลังการฝึกกิจกรรมไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการสังเกตข้อมูลที่เก็บรวบรวมเพิ่มเติมในด้าน จำนวนครั้งในการเข้าเรียน จะพบว่า มีจำนวนนักเรียนขาดเรียนถึง 14 คน ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่ขาดเรียนทั้งหมดเป็นหัวหน้าหมู่ และรองหัวหน้าหมู่ลูกเสือ-เนตรนารี ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเข้าค่ายในคอนเียนที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ซึ่งเป็นวันเดียวกับการฝึกกิจกรรมการเขียนประเภทการเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ประกอบกับในคอนเียนทางโรงเรียนได้จัดให้มีการแข่งขันตอบปัญหาโดยใช้เครื่องขยายเสียงประกาศเชิญชวนให้นักเรียนภายในโรงเรียนมาร่วมแข่งขัน จึงทำให้สมาธิในการเรียนของนักเรียนมีน้อยลง ผู้วิจัยแก้ปัญหาการขาดเรียนของนักเรียนโดยการจัดสอนพิเศษในคอนเียนของวันต่อไป ในการสอนพิเศษนี้มีระยะเวลาจำกัดและเป็นช่วงใกล้สอบปลายภาค นักเรียนบางคนจึงต้องใช้เวลาในช่วงนี้ไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่นักเรียนยังไม่ครบตามที่อาจารย์กำหนดให้ เช่น งานวาดภาพ หรืองานไม้ จึงไม่สามารถมาร่วมกิจกรรมได้อย่างเต็มที่ ความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมในช่วงนี้จึงลดลง เพราะจะต้องรีบไปทำกิจกรรมอื่น ดังนั้นในการฝึกกิจกรรมประเภทนี้จึงไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จากการที่นักเรียนจะต้องทำกิจกรรมต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการฝึกกิจกรรมประเภทการเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ และกิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมการเขียนที่ค่อนข้างยาก จึงทัวให้นักเรียนเขียนได้ไม่ดี ซึ่งปัญหาที่ผู้วิจัยพบสอดคล้องกับ กรรณิกา อุ่นแจ่ม (2529 : 122) ที่พบว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากมายเช่น ปัญหาด้านเสียงรบกวนซึ่งเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียนเช่น การแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการต่าง ๆ กิจกรรมลูกเสือ-เนตรนารี อันมีผลต่อสมาธิในการเขียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้จึงเป็นเหตุทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกกิจกรรมประเภทการเขียนข้อความสั้น ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ก่อนการฝึกและหลังการฝึกไม่แตกต่างกัน

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าสถานที่เรียนและระยะเวลาในการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ถึงแม้ว่าเวลาที่จัดกิจกรรมนี้เป็นเวลาหลังเลิกเรียนก็ตาม ผู้วิจัยก็ยังมองไม่สามารถใช้ห้องเรียนปกติได้ เพราะแต่ละห้องจะต้องทำความสะอาดห้องเรียน นักเรียนบางคนต้องใช้ห้องเพื่อทำการบ้าน ทำรายงานหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่ค้างค้างอยู่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องใช้ห้องวิทยาศาสตร์เป็นห้องสำหรับการทดลองสอนนักเรียน ซึ่งสภาพไม่เหมือนห้องเรียนจริงและเป็นห้องที่เหมาะสมสำหรับการเรียนวิทยาศาสตร์มากกว่าการฝึกกิจกรรมทางภาษา นอกจากนี้โต๊ะภายในห้องวิทยาศาสตร์มีขนาดเล็กจึงไม่เหมาะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นตัวอย่างประชากร เพราะเด็กในวัยนี้กำลังมีการเจริญเติบโตทางร่างกาย แขนขาจึงยาว ดังนั้นการให้มานั่งโต๊ะที่มีขนาดเล็กจึงไม่สะดวกนัก นอกจากนี้ห้องเรียนยังอยู่ใกล้กับบริเวณสนาม ซึ่งมีเสียงรบกวนจากการเล่นของนักเรียนในสนามตลอดจนเสียงประกาศต่าง ๆ ทางเครื่องขยายเสียง ดังนั้นนักเรียนจึงให้ความเหมาะสมของสถานที่ระดับปานกลาง สำหรับในด้านระยะเวลาในการเรียนซึ่งเป็นเวลาหลังเลิกเรียนนั้นนักเรียนส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า คนต้องใช้เวลาลงเลิกเรียนทำกิจกรรมอื่น ๆ การมาเรียนทำให้เสียเวลาทำกิจกรรมที่ค้างอยู่และต้องกลับบ้านช้า จากการสนทนากับนักเรียนทำให้ผู้วิจัยได้รับข้อเสนอแนะว่า ควรจัดกิจกรรมประมาณ 30 นาที เพราะคนจะได้มีเวลาสำหรับทำกิจกรรมอื่น ๆ ด้วยและไม่ต้องกลับบ้านเย็นจนเกินไป ดังนั้นนักเรียนจึงให้ความเหมาะสมของระยะเวลาในการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

ส่วนความคิดเห็นอื่น ๆ ที่นักเรียนเห็นด้วยในระดับมากคือ ความเหมาะสมของเนื้อหา ความพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรม กิจกรรมที่จัดขึ้นนี้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มขึ้นและพอใจที่ได้เรียนร่วมกับเพื่อนที่มีความสามารถเท่าเทียมกันทั้งนี้เพราะการเรียนนี้ทำให้คนได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ และคุ้นเคยกันมากขึ้นถึงแม้ว่าจะเรียนกันคนละห้องก็ตาม นักเรียนส่วนใหญ่อยากให้มีการจัดกิจกรรมเช่นนี้ต่อไปโดยให้เหตุผลว่าการฝึกกิจกรรมการเขียนประเภทต่าง ๆ นี้มีเกมประกอบทำให้สนุกสนานในการเรียน ความรู้ที่ได้รับนี้ทำให้พวกคนมีความเข้าใจในด้านการเขียนตลอดจนการได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรรณิกา อุ่นแจ่ม (2529 : 122) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความเห็นว่า กิจกรรมเสริมทักษะที่จัดขึ้นมีประโยชน์ต่อตนเองมาก อยากเข้าร่วมกิจกรรมและชอบเรียนร่วมกับเพื่อน ๆ ที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน นอกจากนี้จากการตอบแบบสอบถามในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนแบบมีกิจกรรมจะ

พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบการเรียนรู้แบบมีกิจกรรมเพราะทำให้ตนเองสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเรียน ไม่เบื่อการเรียนมากนักทั้ง ๆ ที่เป็นช่วงเวลาเย็น การทำกิจกรรมที่มีการแข่งขันทำให้ผู้เรียนหายเหนื่อยจากการเรียนและรู้สึกตื่นเต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 52) ที่ว่า กิจกรรมจะช่วยเร้าความสนใจและสอดคล้องกับวุฒิภาวะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา กล่าวคือ เด็กในวัยประถมศึกษาชอบการแข่งขัน ส่วนความคิดเห็นในเรื่องการจัดกิจกรรมเสริมทักษะทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนนั้นนักเรียนเห็นด้วยในระดับมากโดยให้เหตุผลว่า กิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทำให้คนเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษง่ายขึ้นและมากขึ้น จึงทำให้นักเรียนรู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษไม่ใช่วิชาที่ยากเท่าใดนัก ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 25) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนที่ดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียนจะช่วยสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทของกิจกรรม พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมการเขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ โดยให้เหตุผลว่าเป็นกิจกรรมที่ทำได้ง่ายและสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ นอกจากนี้นักเรียนยังชอบกิจกรรมการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ ซึ่งเป็นกิจกรรมประเภทสุดท้ายและเป็นกิจกรรมที่ยากที่สุด สาเหตุที่นักเรียนชอบอาจเป็นเพราะ ผู้วิจัยให้นักเรียนนำภาพถ่ายต่าง ๆ ของตนเองมาประกอบการเขียน ดังนั้นนักเรียนจึงให้ความสนใจและสนุกสนานกับการเล่าเรื่องหรือซักถามเกี่ยวกับภาพถ่ายของตนเองและของเพื่อนร่วมชั้น จากการจัดกิจกรรมนี้แสดงให้เห็นว่า ในการจัดกิจกรรมควรนำเสนอหาที่นักเรียนสนใจหรือเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนมาเป็นแนวในการจัดเพราะจะทำให้นักเรียนสนุกสนานและชอบการฝึกกิจกรรมมากขึ้น ส่วนกิจกรรมที่นักเรียนไม่ชอบคือ การเขียนรายงานจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กิจกรรมดังกล่าวนี้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกในชั้นเรียนปกติอยู่แล้ว ดังนั้นกิจกรรมประเภทนี้จึงไม่ใช่กิจกรรมที่แปลกใหม่สำหรับนักเรียน นักเรียนจึงรู้สึกไม่ชอบจากการจัดกิจกรรมนี้แสดงให้เห็นว่า ในการจัดกิจกรรมเสริมทักษะควรนำเสนอหาและกิจกรรมที่แปลกใหม่มาให้นักเรียนได้ฝึก เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ และอยากเข้ารับการฝึกกิจกรรมนั้น ๆ

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยต่อเนื่องจากงานวิจัยของ กรรณิกา อุ่นแจ่ม (2529) ดังนั้นปัญหาและข้อเสนอแนะต่าง ๆ จึงมีส่วนคล้ายคลึงกัน แต่บางส่วนที่แตกต่างกันบ้างเช่น นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชานั้นได้ผ่านการคัดเลือกมาถึง 2 ชั้นตอน ดังนั้นปัญหาในด้านความรู้และความสามารถจึงมีไม่มากเพราะเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจริง ส่วนในด้านเวลานั้นจะมีปัญหาในช่วงท้าย ๆ ของการทำกิจกรรมเท่านั้นเพราะเป็นช่วงเวลาใกล้สอบ นอกจากนี้ยังมีปัญหาในด้านห้องเรียนเพราะผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการสอนในห้องเรียนปกติได้ แต่จะต้องดำเนินการสอนในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์แทน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ในการจัดโครงการกิจกรรมเสริมทักษะสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1. จากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่อยากให้มีการจัดกิจกรรมดังกล่าวต่อไปและอยากให้มีการจัดกิจกรรมเสริมทักษะในวิชาอื่น ๆ ด้วย ดังนั้นผู้บริหารจึงควรร่วมมือกับฝ่ายวิชาการโดยให้ความสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมเสริมทักษะใช้วิชาภาษาอังกฤษและในวิชาอื่น ๆ ให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ เพราะวิชาเหล่านี้เป็นวิชาทักษะพื้นฐานที่สำคัญอันจะช่วยให้ นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพของนักเรียนยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยใช้ผลการวิจัยของกรรณิกา อุ่นแจ่ม และของผู้วิจัยเองเป็นข้อมูลหรือแนวทางในการจัดดำเนินการ
2. ผู้บริหารควรจัดให้มีการวางแผนงานของโครงการร่วมกัน มีการประสานงานกันระหว่างบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ เช่น ฝ่ายวิชาการในด้านเนื้อหาวิชา ฝ่ายโสตทัศนศึกษาในด้านการผลิตอุปกรณ์และสื่อการสอนต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อให้การจัดกิจกรรมเสริมทักษะดำเนินไปด้วยดี
3. ผู้บริหารควรติดตามผลการจัดกิจกรรมเสริมทักษะด้วยการประเมินผลการจัดแต่ละครั้ง ทั้งนี้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมเสริมทักษะให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. หากโรงเรียนมีความจำเป็นที่จะต้องจัดกิจกรรมในช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

ทางโรงเรียนควรจัดห้องเรียนพิเศษสำหรับทำกิจกรรมเสริมทักษะโดยเฉพาะ เพราะจากการวิจัย และข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนในเรื่องการจัดชั้นเรียน นักเรียนให้ความเห็นว่าห้องเรียนมีเสียงรบกวนมากและอากาศร้อน ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันเสียงรบกวนจากภายนอก ผู้บริหารจึงควรคำนึงเรื่องการจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5. ช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับจัดกิจกรรมเสริมทักษะนั้นอาจจัดในเวลาเรียนเป็น ชั่วโมงเสริมทักษะโดยเฉพาะ โดยจัดสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง หรือถ้าหากมีความจำเป็นที่จะต้องจัดในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนควรใช้เวลาในการจัดประมาณวันละ 30 - 40 นาที ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่นานนัก นักเรียนจะได้ไม่รู้สึกเหนื่อยเกินไปเพราะต้องเรียนมาตลอดทั้งวัน และนักเรียนจะได้มีเวลาเหลือสำหรับทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่โรงเรียนมอบหมายให้ได้ ในการจัดกิจกรรมเสริมทักษะควรจัดต่อเนื่องกันตลอดปีซึ่งจะทำให้การดำเนินการจัดกิจกรรมบรรลุผลเต็มที่

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมเสริมทักษะ

1. ในการจัดกลุ่มทำกิจกรรมเสริมทักษะนี้ ครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้เปลี่ยนกลุ่มการทำงานไปเรื่อย ๆ ไม่ควรจะมีกลุ่มตายตัวคงที่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำความรู้จักและคุ้นเคยกัน เป็นการฝึกให้นักเรียนสามารถทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ไม่จำเป็นต้องทำงานเฉพาะเจาะจงกับเพื่อนที่ตนรัก ชอบ หรือสนิทเท่านั้น นอกจากนี้จำนวนนักเรียนภายในกลุ่มย่อยไม่ควรเกิน 5 - 6 คน เพื่อความสะดวกในการร่วมกิจกรรมได้อย่างทั่วถึง

2. แผนการสอนเสริมเหล่านี้ผู้วิจัยจัดขึ้นเพื่อให้เหมาะกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่แนวทางและหลักการจัดกิจกรรมเสริมทักษะนี้ เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้กับการสอนในชั้นเรียนปกติได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ปัญหาที่ว่านักเรียนในระดับประถมศึกษาขาดความสามารถในด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนนำแนวทางในการจัดทำแบบฝึกหัดจากงานวิจัยนี้ไปดัดแปลงให้เหมาะกับนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ

3. ควรให้การเสริมแรงแก่นักเรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดป้ายนิเทศ เพื่อแสดงผลงานของนักเรียนเป็นต้น ครูควรให้แรงเสริมกับนักเรียนเพื่อเป็นการกระตุ้นให้กำลังใจกับนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะ

4. ครูควรเลือกกิจกรรมที่เร้าความสนใจนักเรียน เป็นประโยชน์กับตัวนักเรียน มีการจัดหาสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ทันสมัยเช่น เครื่องฉายสไลด์ เทปโทรทัศน์ มาประกอบการเรียนการสอน หรือมีการจัดทัศนศึกษาออกสถานที่ เป็นต้น
5. เนื้อหาที่นำมาจัดกิจกรรมควรทันสมัย เน้นเรื่องการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนด้วย
6. ครูอาจจัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้มากที่สุด สร้างบรรยากาศภายในห้องเรียนให้เป็นกันเอง ครูควรยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เคร่งเครียดมากเกินไป
7. ในการสอนควรฝึกให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเป็นกลุ่มก่อนการปฏิบัติเป็นรายบุคคล ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจ มีความสบายใจ ไม่เครียด ไม่เบื่อหน่าย และ มีความแม่นยำในการเขียนมากขึ้น
8. ควรมีการประเมินผลการฝึกกิจกรรมเสริมทักษะอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมดังกล่าวให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับเรื่องผลของการจัดกิจกรรมเสริมทักษะการฟัง-พูดให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา เพราะทักษะดังกล่าวเป็นที่สนใจของนักเรียนในระดับนี้
2. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมทักษะใดทักษะหนึ่งให้กับนักเรียนที่มีความสามารถคละกัน
3. ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างนักเรียนต่างสังกัด